

MICHAELA ZAMARI

ŠÉF

MÔJHO ŠÉFA

MODERNÉ
ROMÁNY

MICHAELA ZAMARI

ŠÉF
MÔJHO ŠÉFA

**MODERNÉ
ROMÁNY**

ISBN 978 - 80 - 89808 - 65 - 6

MICHAELA ZAMARI

**ŠÉF
MÔJHO ŠÉFA**

*„Jednajte tak, akoby ste na konci svojho života
listovali vo svojom vlastnom životopise
a narazili by ste práve na tú kapitolu,
ktorá jedná o súčasnom životnom úseku.*

Budúcu kapitolu knihy ešte môžete zmeniť.“

(Viktor Frankl)

PROLÓG

Stál som na recepcii donútený počkať, kým sa dlhonohá kráska s blondavou hrivou vráti na svoje stanovisko, aby mi mohla otvoriť vchodové dvere na čip a vypustiť ma tak z priestorov spoločnosti Predictors.

Mala vyčesané vlasy do chvosta, klasickú puzdrovú sukňu čiernej farby končiacu nad kolenami a bielu blúzku. Nápadný výstrih jej odhaľoval kúsok podprsenky telovej farby.

Toto business kliše som si stihol všimnúť, kým odkráčala smerom do kuchynskej časti.

Čakala ma ďalšia pracovná cesta.

Keď blondínka neblomne trvala na tom, že mi donesie fľašu vody na cestu, privolil som. Po dvojhodinovom stretnutí som nedokázal bojovať s jej koketným úsmevom.

Priznávam, nemal som ďaleko od toho, aby som sa naladil na jej sexuálnu frekvenciu, no jej dokonalá tapeta vo mne nevzbudila žiadne výnimočné pocity. Aspoň nie také, vďaka ktorým by som zabudol, že už vyše pätnásť minút som mal byť na ceste do Viedne.

Prešlo iba pár sekúnd, no zdalo sa to ako večnosť. Stavil by som sa, že podpätky na jej krvavočervených lodičkách museli dosahovať takmer gigantickú dĺžku.

Odhadujem tak do dvadsať centimetrov, čím by už pomerne siahali na štafetu môjho vtáka v stoporenom stave. Ten sa v duchu nad touto myšlienkou samopašne uškrnul.

A nebol jediný.

Chôdza v nich pre ňu musela predstavovať cestu po žeravých uhlíkoch.

Ženy sú kvôli chlapom schopné vážne všetkého, pomyslel som si otrávene.

Pohľad mi padol na rolexky s koženým remienkom, ktoré sa mi lepili na pravú ruku. Obraz ručičiek ukazujúcich dvadsaťosem minút po dvanástej mi na pokoji nepridal. Zápästia však neboli to jediné, čo by si už najradšej doprialo zaslúženú sprchu.

Zrak som uprel smerom ku kuchynskej časti, kam zamierila tá popletená recepčná.

A vtedy som ju zbadal!

Stelesnenie anjela a diabla v jednom. *Aspoň tak by som si ho predstavil, ak by bol ženou.*

Svätý Lucifer, čo to, dopekla, je? Alebo skôr – kto? Trčím tu už takmer tri hodiny a až teraz sa moje receptory prebrali k životu.

Krásne dlhé nohy jej vyčnievali spod letných šiat béžovo-bordovej farby. Bola na nich záplava kvetov. Snedé nohy vynikali v sexi sandáloch s takmer neviditeľným vyvýšením. Jej šaty zakrývali doslova všetko to, čo by som chcel vidieť.

Na hrudi jej spokojne oddychovali omamné prsia v nie príliš vulgárnom, no ani nie prehnane decentnom výstrihu.

Vedel by som im narušiť ten pokojný stereotyp...

Jemné a veľmi ženské ramená jej zakrývali krátke, ledabolo spustené rukávy, keď svoj úsmev venovala niekomu, kto ju zjavne náramne pobavil.

Dočerta s ním!

Najradšej by som k nej priskočil a zastavil jej zamatovú ruku predtým, čo sa chystala urobiť. Nevieam, či bola skutočne taká hebká, ako vyzerala, ale stavil by som všetok majetok, že tá pôvabná ruka by roztopila všetko, čoho by sa dotkla. Každý kus ľadu. Aj ten, ktorý ešte stále odoláva globálnemu otepľovaniu.

Nepočúvala ma. Ako by aj mohla...

Zdvihla si spadnuté nariasené ramienko a vrátila ho do podoby, ktorá vo mne aspoň na pár sekúnd udržala všetku chémiu atakujúcu celé moje vnútro.

Pohľad na ňu ma zasiahol ako vírus, voči ktorému ešte nevynašli vakcínu.

Hoci, paradoxne, zomrieť by bolo pre mňa v tomto okamihu vykúpením, keby som vedel, že ju nikdy nebudem mať.

Kriste, bola tak nádherná, že v medzinárodnej súťaži krásy by jej museli vytvoriť špeciálnu kategóriu.

Človeče, spamätaj sa!

Teraz by som ešte väčšmi uvítal tú sprchu.

Hoci len nebadane, zaklonila hlavu nabok, čím odhalila svoj neodolateľný krk. Svoju pozornosť venovala niekomu za zastretým sklom kancelárie, z ktorej vychádzala. Mohli by mi aj vyrypnúť oči z jamiek, aj tak by som za ňou najradšej skočil a vrhol sa na ňu ako nenásytný vampír.

Bol to rozprávkový krk, ktorý mi nevedomky ukázala, keď sa ku mne otočila z profilu.

Priliehavá časť šiat, ktorá jej obopínala pevné prsia, ma nenechávala chladným. Hoci mi tie elegantné ležérne šaty boli celkom sympatické, hneď by som ich zamenil za moje dlane...

„Pán, Leroy, už som tu,“ vyrušila ma aktívna receptná svojím afektovaným prízvukom.

Na pár sekúnd som odvrátil svoju pozornosť k plastovej fľaši s neperlivou minerálkou, ktorú mi podávala. Vzal som si ju tak, aby sa naše ruky nedotkli a ušetril ju zarosených výplodov jej mladučkej fantázie. „Ďakujem, nemuseli ste sa tak ponáhľať,“ precedil som pomedzi zuby.

Blondínka s predĺženými mihalnicami konkurujúcimi maskare thajských komerčných tanečníc sa na mňa strojene usmiala a laktom sa podoprela o recepčný pult vo výške našich hrudníkov.

„Vy ste ale vtipný,“ odvetila lúbezným tónom a jemne sa dotkla mojej ľavej ruky. Tá až do danej chvíle nervózne spočívala na recepčnom pulte.

Venoval som jej podráždený pohľad.

„Myslel som to vážne.“

Slečna okúzľujúca zbledla. Ani dokonalý mejkap jej nepomohol zakryť zmätok v hlave a ja som využil príležitosť. Vrátil som pohľad späť k žene, ktorá ešte stála na mieste, kde som ju videl naposledy.

Nevidel som jej priamo do tváre. Jej telo pôsobi- lo veselo a uvoľnene. Pravou rukou sa opierala o zá- rubňu dverí a v ľavej držala bielu keramickú misku s lyžicou. Jednu nohu mala vystretú a druhú ohnutú v kolene, aby si spríjemnila státie. Ach, tie nohy...

Zrazu jej posturika naznačila, že bude končiť dia- lóg, ktorému sa oddávala a mne bolo jasné, že zamieri do tej prekliatej kuchynskej časti.

To znamenalo iba jediné, že o pár sekúnd zájde za roh.

Nevedel som, či mám vyraziť za ňou alebo si uro- biť čo najviac pamätových obrázkov. Moja pochybná pamäť síce selektovala mená, ale pokiaľ išlo o tváre, hravo by vyšachovala aj detektor využívajúci všetky neurónové siete.

Keď sa už chcela otočiť a mne by sa naskytol konečne priamy pohľad na jej nebeský zovňajšok, uprel som zrak na jej tmavé dlhé vlasy mahagónovej farby s jemnými lokňami. Siahali jej tesne pod ramená a po bokoch ich mala vypnuté, aby jej nezakrývali tvár.

Krásnu tvár.

Och, Kriste, to nebola tvár pozemskej ženy, ale výtvor toho najimpozantnejšieho umelca. Tie hebké pery zdravo ružovej farby by som bozkával až do skonania po tom, čo by som sa jej zadíval do kolosálnych tmavo žiarivých očí.

Vzdialenosť medzi nami mi neumožnila všimnúť si presný odtieň jej dúhoviek, no úsmev, ktorý vykúzlili jej neodolateľné pery a hravé kútiky úst, ma paralyzoval. Ani neviem, či som jej odpovedal alebo som nahodil svoj obchodný pokerface.

Došľaka.

No skôr, ako som precitol a uvedomil si, že mi venovala nepatrný okamih svojej drahocennej pozornosti, som videl iba jedno. Ako sa blížila smerom k rohu, za ktorým sa v mojej pamäti navždy stratila, a pravou rukou, ktorou sa predtým podopierala o zárubňu, si pohľadila brucho.

Presnejšie, bruško.

Vrchná priliehavá časť šiat jej končila pod prsiami a zvyšok látky padajúci ku kolenám bol voľný, takže až do tohto okamihu som si nemohol všimnúť, že nie je celá taká štíhla, ako jej božské nohy.

Keď svojou dlaňou obsiahla mierne zagulate-
né bruško, usmiala sa smerom k pupku, akoby svoj
úsmev venovala niečomu hmotnému. Vtedy mi to do-
šlo.

Je tehotná.

Tehotná, zároveň krásna a tak okúzľujúca. Vzru-
šujúca a sexi. V tej sekunde som na ňu dostal ešte
väčšiu chuť.

Kriste, stačil mi jeden pohľad a v hlave sa mi
začali liahnúť všetky kliše sračky, ktoré by som jej
povedal, ak by som dostal možnosť prehovoriť s ňou.
Prekliate šťastie, že som nedostal.

To, čo by som jej chcel povedať, by som neopísal
žiadnymi slovami. Neopísal, ale vedel by som jej to
ukázať spôsobom, ktorý by nepotreboval verbálne po-
sily.

Bola ako univerzum všetkých prírodných živlov.
Tak svieža, žeravá, omamná, plodná, dokonale har-
monická. Aj zasrané Feng Šuej by vyviedla z rovno-
váhy.

Pre prívržencov Budhizmu by predstavovala nir-
vānu a pre mňa všetko dokopy, a aj tak by to nebolo
dostatočne výstižné pre ten rozruch pocitov a myšlie-
nok, ktoré si v mojej amygdale zriadili kamasútru.

Asi som sedel príliš dlho na slnku počas dopolud-
ňajšieho stretnutia.

Kým som si však uvedomil, že moje meškanie na
ďalšiu schôdzku sa predlžuje vďaka môjmu nekon-

trolovanému civeniu na ženu, ktorá mnou v priebehu pár sekúnd otriasla ako spleť tsunami, zemetrasenia a neuhasiteľného požiaru, bola preč.

A odvtedy neprešiel ani jeden zasraný deň, čo by som si na ňu nespomenul...

Kapitola 1

o 22 mesiacov neskôr

Posledné mesiace mi vniesli do života svetlo, ktoré som už v temnom tieni minulosti naliehavo potrebovala. Zúfalstvo a sklamania z posledných rokov ma zanechali v úbohom stave.

Vlastne, za moje znovuzrodenie môže Nik, pretože vďaka nemu som opäť našla samú seba, po tom, čo som ako stredoškolačka stratila mamu a pred takmer dvomi rokmi prišla o dieťa... Asi nikdy nebudem schopná rozsúdiť, čo bolelo a stále bolí viac.

I keď... de facto za vzkriesenie seba samej si môžem ja, pretože som asi pred rokom vyrukovala s nehanebným návrhom, ktorý Nik otvorene prijal.

Otvorene doslova.

Zoznámila ma s ním jedna z mojich najlepších kamarátok, Gabi, v ten istý večer ako sme neoficiálne kolaudovali mojich vlastných päťdesiatdva štvorcových metrov.

V tú noc sa so mnou Nik lúčil s dvomi výstrahami – ‘Nezamiluj sa do mňa!’ a ‘Ozvi sa mi’.

Prvú som ochotne poslúchla, druhú nie.

Nik bol ten typ manekýna, ktorý môže mať všetko, čo chce. Teda aj každú, ktorú chce. Ja som ho spočiatku hodila do škatuľky – arogantný krásavec, ktorý nespadá do žiadnej kategórie môjho záujmu, no dostal sa mi pod kožu. Jeho neposlušným účesom a pestovanou, i keď chudšou postavou by okúznil každú, ale ku mne od začiatku pristupoval s ešte väčším rešpektom a tým u mňa bodoval.

Nezabudnem, ako ma ešte v ten večer Gabi vystríhala – „Poznáš tieto typy. Je to milý chalan, akurát je milý takmer ku každej.“

Mala pravdu, ale svoje zaprášené libido som dlho na uzde neudržala a s Nikom nás niečo ťahalo k sebe.

Na ďalší deň som sa mu neozvala, ale deň na to sa ozval on a nanominoval sa mi do bytu pod zámenkou, že potrebuje iba objatie. V ten večer ani viac nedostal, no o týždeň neskôr som mu na vlastné prekvapenie navrhla priateľstvo s výhodami.

Všetko, čo sme spolu od toho momentu podnikli, spôsobilo, že som sa na život začala pozeráť opäť ma-

minými očami. Pozitívne, oduševnene a s nádejou, že predsa len tu, na tomto svete, nie som zbytočne.

*

Vošla som do kancelárie, ktorú som zdieľala s mojím šéfom Richardom. Alebo skôr on ju zdieľal so mnou a mali sme ešte dve voľné miesta pre kočovných kolegov, ktorý k nám raz za čas zavítali a vniesli nový vzduch do našej stereotypnej klímy.

Aj keď, s Richardom Grendelom som nikdy nespoznala pravý stereotyp. Odkedy som pred vyše šiestimi rokmi začala brigádovať v spoločnosti Predictors, ani som sa poriadne nezastavila.

Chlapík, ktorý budí rešpekt už prvým dojmom, vás buď očarí, alebo ho znenávidíte, pretože si uvedomíte, že ani keď sa postavíte na špičky a budete pritom stáť na najvyššom stupienku rebríka, aj tak nedosiahnete jeho métu.

Väčšina žien nevedomky hľadá chlapa, ktorý sa podobá na ich otca, no ja mám svoju podvedomú ideu rozdelenú medzi otca a Richarda. V kombinácii s niektorými črtami Nikovej osobnosti by sa už mohlo hovoriť o úkaze, ktorý by mal dostať na kolená.

Vďaka všetkým trom viem, čo chcem, ale hlavne viem, čo nechcem. Na margo čoho nedávam veľkú šancu tomu, že táto kombinácia v ľudskej podobe zdieľa rovnakú planétu ako ja...

Richard je síce ako chodiace univerzum, ale práve vďaka tomu sa s ním nikdy nenudíte. Ak sa dokážete prispôbiť jeho humoru a ste naladení na tej istej frekvencii ako on, jeho spoločnosť milujete.

Je výkonným riaditeľom a spoločníkom vo firme, ktorú by pred takmer desiatimi rokmi založil sám, keby mal dostatok financií. Predictors je jeho dielo. Spoločnosť poskytujúca marketingové a obchodné analýzy s pôsobením v deviatich krajinách a časopisom s multilevelovým zameraním preloženým do siedmich jazykov.

V maturitnom ročníku som prišla na pohovor ako lacná pracovná sila, pretože to bola posledná vec, ktorú mama stihla spraviť predtým, ako nás navždy opustila. Vedela, že chcem spravovať nielen svoj život, ale aj svoje financie.

Na to prvé som na istý čas pozabudla...

Chcela ma prekvapiť, keď za mnou aj so sesternicou išla do Ameriky, kde som bola na výmennom jazykovom pobyte, takže som sa o pohovore dozvedela až po návrate.

Keď mi volali z personálneho oddelenia Predictors, donútila som sa neodignorovať túto ponuku len kvôli mame a aby som znížila početnosť pohľadov na zničeného otca. Vzali ma.

Spoznala som Richarda, ktorý v tom čase šéfoval mojej šéfkke, a keď sa zmenila situácia a zamest-

nanecká migrácia sa upokojila, dostala som sa pod ochranné krídla priamo k nemu.

Nikdy mi to nepriznal, ale videl vo mne potenciál, hoci som mala pred sebou ešte veľmi dlhú cestu. A stále mám, no už sa jeho náskok znižuje, i keď mu pravdepodobne nikdy nebudem pracovne šliapať na päty.

Postavou typický, možno trochu útlejší tmavovlasý Kretschmerov pyknik, o pár centimetrov vyšší odo mňa a s o šesťnásť rokov širšou databázou, na prvý pohľad neosloví davy fotografov, no keď prehovorí, všetkým je jasné, s akou kapacitou majú dočinenia.

Nielen samotná práca, ale aj Richard bol pre mňa postupom času výzvou, ktorá mi dávala zabráť. Keby to však nebola výzva, ktorá ma udržiavala v strehu, tak by som dnes nebola tam, kde som. Na ceste za tým, čo jediné mi dávalo ten fenomenálny a sociálne ospevovaný zmysel života. Za prácou, ktorá by bola pre mňa radosťou.

Uvedomila som si, že nepotrebujem súperiť s druhými. Stačí mi, aby som bola lepšia, ako som bola včera.

Občas by som si priala byť menej náročná...

*

„Spomínala si, že nemáš čas na blog o cestovaní,“ zahlaholil Richard, keď som si do kancelárie prinies-

la zohriate cestoviny a chystala sa umlčať svoj utáraný žalúdok.

„Ehm,“ zapýrila som sa v nevedomosti, kam týmto konštatovaním mieri.

„Veď máš dostatočný prehľad o mojom time manažmente,“ pripomenula som mu. Ak sa aj nespýtal, sama som mu vytárala, kedy prídem, kedy nie a prečo nie.

Richard sa postavil a podišiel k oknu, z ktorého sme mali výhľad na chvíľami riadne hustú premávku. Vzhľadom na prvé poschodie sme pri vetraní museli zvýšiť hlas, ak sme sa chceli rozprávať.

„Veď práve,“ zašomral pohrávajúc sa s nejakou veľkolepou myšlienkou. „Takže by sme mohli spojiť príjemné s užitočným.“

Hádzala som na neho spýtavé pohľady a čakala, kým vysype pointu. „Skús bližšie špecifikovať...“ navádzala som ho.

„Nechcel som ťa príliš zatažovať, kým si sa pripravovala na štátnice, ale keďže ich máš zajtra a ja budem mať odteraz minimálne dva týždne za zadkom toho...“ otočil sa ku mne so zvráteným obočím, „supervízora,“ preglgol rozhorčenie, akoby mu nevedel prísť na meno, a pokračoval, „... tak ti to poviem už dnes.“

Znepokojene som si do úst nabrala prvé sústo syrových penne cestovín a zahľadela sa na neho s malou dušičkou.

Okrem ďalších desiatok talentov mal Richard výnimočný dar. Totálne ma rozhodiť jednou vetou. Nie lenže mi pripomenul, že zajtra je deň D, mňa čaká môj druhý a zároveň posledný pokus získať aspoň prvý stupeň vysokoškolského štúdia, ešte ma aj stresuje podivným a tajuplným úvodom o nejakej pracovnej úlohe. K tomu všetkému už nadišla chvíľa, keď mu vedenie naruší všetky zóny od verejnej až po intímnu dosadením nejakého ambiciózneho panáka.

Schyľovalo sa k tejto dráme už rok. Aspoň tak moja dlhodobá pamäť datuje začiatky Richardovej nevraživosti k pánovi neznámenu. Nikto ho nikdy nevidel, ale každý vo firme vie, že existuje. Skoro ako príslušník slovenských cestárov, akurát som dúfala, že po sebe nezanechá taký bordel a bude užitočný len na miestach, kde ho bude treba.

O tom mužovi neviem nič, iba to, že je to pravdepodobne muž, ale Richard na mňa už stihol preniesť svoj prístup plný antipatie. Za tie roky, čo ho poznám, sa takto správa prvýkrát. Inak je otvorený novým možnostiam, novým kontaktom a novým výzvam. Okrem tej, keď mu spoločníci doprajú na krk dýchajúceho šéfa, ktorý ho má hodnotiť a usmerniť, hoci som za celý život nestretla nikoho, kto by môjmu šéfovi siahal čo i len po členky.

Prehrala som si v hlave jeho posledné slová a sťažka preglgla. „Tento týždeň je už ten týždeň s veľkým T?“